

1. melléklet a 114/2013. (IV. 16.) Korm. rendelethez

Javaslat

**„Szabó Lajos múzeumigazgató
költészete”**

a települési értéktárba történő felvételéhez

Készítette:

Ifj. Jancsó Attila

.....

Dömsöd, 2017. Június 26.

I.

A JAVASLATTEVŐ ADATAI

1. A javaslatot benyújtó (személy/intézmény/szervezet/vállalkozás) neve:

Ifj. Jancsó Attila

2. A javaslatot benyújtó személy vagy a kapcsolattartó személy adatai:

Név: Ifj. Jancsó Attila

Levelezési cím: 2344 Dömsöd, Bíró Utca 23.

Telefonszám: 06208022199

E-mail cím: rajzatis@gmail.com

II.

A NEMZETI ÉRTÉK ADATAI

1. A nemzeti érték megnevezése

Szabó Lajos Múzeumigazgató költészete

2. A nemzeti érték szakterületenkénti kategóriák szerinti besorolása

☐ agrár- és élelmiszergazdaság	☐ egészség és életmód	☐ épített környezet
☐ ipari és műszaki megoldások	☒ kulturális örökség	☐ sport
☐ természeti környezet	☐ turizmus és vendéglátás	

3. A nemzeti érték fellelhetőségének helye

2344 Dömsöd, Bíró utca 23. (magángyűjtemény)

4. Értéktár megnevezése, amelybe a nemzeti érték felvételét kezdeményezik

☒ települési	☐ tájegységi	☐ megyei	☐ külhoni magyarság

5. A nemzeti érték rövid, szöveges bemutatása, egyedi jellemzőinek és történetének leírása

SZABÓ LAJOS

1900-1975

Általános iskolai tanító, régész, Petőfi kutató és a dömsödi Petőfi Emlékmúzeum alapítója, majd igazgatója volt.

Szabó Lajosné szül. Hauer Mária az ezredfordulón gyermeket várt. Súlyos tüdőbetegségben szenvedett. Emiatt meg akarták szakítani a terhességet. Az édesanyja, nem volt hajlandó feláldozni a megfogant életet. 1900. ápr. 9-én Órszentmiklóson megszülte negyedik gyermekét, akinek a kereszttségben Lajos nevet adtak. Apja szintén Lajos, Órszentmiklóson volt református lelképásztor. Az újszülöttet azonnal elvették az anyjától, nehogy megfertőzze. Az édesanya rövid időn belül meghalt.

A kisfiúnak szoptatós dajka kellett. Az apai nagymama Dömsödön lakott: özv. Szabó Lajosné szül. Karaszi Julianna. Ő megtudta, hogy egy Máténé nevű fiatalasszonynak, akkor született kislánya, amikor az Ő unokája született. Hamar megvolt az egyezés. Lajost hazavitték Dömsödre és Máténé gondjaira bízta, aki szerető és gondos pótmamaként nevelte az árva kisfiút. Mátéék a mostani Petőfi emlékház udvarán lévő melléképületben laktak. Három éves koráig Lajost is ott nevelték. Azután a nagymama vette gondjaiba a legkisebb árvát, hazavitte a családi Szabó-házba. Haláláig ott nevelte Lajost.

Sajnos az édesapa, az órszentmiklósi református lelkész nem sokkal élte túl feleségét. Így árván maradt a négy gyerek. A gyámhatóság Ónody Zsigmond gyámsága alá helyezte a kisciket. A testvérek ritkán találkozhattak. Az akkor 6 éves Máriát református árvaházba helyezték el. A 4 éves Géza az akkor Pesten lakó Ónodyéknál élt. A 2 éves Kató nevelését az anyai Hauer rokonság vállalta. A kicsi Lajos Dömsödön élt a Nagymamánál.

Kisgyermek koráról mindig csak a legnagyobb szeretettel beszélt. 10 éves koráig sokszor megfordult a mai Petőfi emlékmúzeum udvarán. A mosolygós, boldog gyermekévekről írt „Aranylevelek” címmel emlékezést. Valószínűleg az egész gyermekkorát le akarta írni, mert a végére írta: „Befejezetlen.”

„Az én gyermekkoromban-szoknyában jártak a jární tanuló kisfiúk, csak úgy, mint a lányok. Nekem is volt egy piros szoknyám. Abban ültem le játszani a puha homokba és markolgattam a csillogó homokszemeket, mint vén zsugorí a mások elől összesöpört aranyat. Mert én gazdag voltam akkor. Enyém volt minden csillogó homokszem. Amikor pedig termését hullatta a nagy eperfa, olyan jó kosztom volt alatta, hogy nem cseréltem volna el a szomszéd néni mákos gubájával, amit a küszöb előtti gyalogszéken elfogyasztott.

De hogy előről kezdjem a mondanivalómat: Árva gyermek voltam. Édesanyám és az anyák legszebb erényével búcsúzott el tőlem. Súlyosan beteg volt mikor születtem és azt kérdezték tőle a földi orvosok, hogy az életét választja-e gyermek nélkül, vagy a gyermeket választja az élete árán. Ő maga

helyett engem választott a világra. - Átadta nekem életét, aztán elment az örökkévalóság messze világába.”

Az elemi iskolát Dömsödön végezte, majd Kunszentmiklóson járt gimnáziumba. Orvos szeretett volna lenni. A taníttatási nagy költség miatt gyámja nem egyezett bele. Aztán technológiára akart menni. Rövid ideig lakatos gyakoronok volt, de testi gyengeség miatt erről is le kellett mondania. Végül Kiskunfélegyházán tanítónövendék lett. 1922-ben szerzett oklevelet, Dömsödön református iskolánál kapott alkalmazást, mint helyettes tanító. A következő évben a dömsödi községi iskolánál állandó állásra választották meg. 1960-ban történt nyugdíjazásáig Dömsödön tanított, előbb a községi elemi, majd az állami általános iskolánál, mint alsó tagozatos tanító.

1946-ban megnősült. Felesége Szacsvey Olga szintén tanítónő. Házasságukból egy fiuk született. Ha pedagógiai munkáját jellemezzük, ahhoz elég néhány szó: Nagyon szerette a gyerekeket! Értük mindenre képes volt. Munkaidő nem számított. Ha délelőtt tanított, számtalanszor megtörtént, hogy 5 órákor még a lakásán volt néhány kis lurkó, akikkel megpróbálta és sokszor meg is valósította a szinte lehetetlent.

Ilyenkör élete párját azzal fogadta: "De jó, hogy jössz, mert még Pistivel vagy Katival gyakorolni kellene a K betű masniját. Nem akar neki sikerülni." Nagyon szép-írású gyerekek kerültek ki a keze alól. Sokszor rendezett osztály-szavalóversenyt. Külön díjazásban részesítette a szépen szereplőket. Kis füzetbe rajzoltak a versből, vagy 2-4 sort kimásoltak abból a részből, amelyik nekik legjobban tetszett. Matematikából nem kellett számológép, sem az ujjak.

Amihez csak lehetett mesét fűzött. A gyerekek sokszor nevezték „Mesetanító bácsinak”. De Ő nem csak tanító volt. Petőfi szerelmét a Nagymama oltotta bele, aki kortársa volt Petőfi Sándornak, 11 éves volt, amikor a Salgó c. vers született. Petőfi a mai emlékházban lakott, mert szülei lakásán, - akik 1846-ban szintén Dömsödön laktak – kocsmá volt és a zajban nem tudott dolgozni. A 11 éves kislány sokszor megfordult a mai Petőfi emlékház udvarán. A Nagymama emlékezéseiből unokája komoly tanulmányt írt, „Préci néni emlékezései” címen.

Az irodalom iránti érdeklődését bizonyára a Nagymama színes meleg hangú elbeszélései alapozták meg. A tanítóképző irodalmi szakkörének munkája is ösztönözte Őt gondolatai leírására.

Első versei 1918-20-ból találhatók. A tanítóképzőben feladatot kaptak. Falujuk, városuk egy ismert öregjének történetét írják le. Ő Dömsöd egyik jellegzetes alakjáról, Törbe Istvánról írt. A verses formát választotta. „A vén halász” címet adta munkájának. Hogy mi lett a vers iskolai fogadtatása azt nem lehet tudni. Több átdolgozásban, több címen található meg /1922-1942-ig/. Címek: A vén halász – Utóhang a vén halász c. költeményhez – Tollal faragott fejfa. Nagyon szerette ezt a versét, hiszen szereplője az Ő

gyermekkori személyes ismerőse volt. Versben és prózában egyaránt szívesen és élvezetesen fejezte ki magát. Prózai főleg a horgászattal és Petőfivel kapcsolatosak. Versei igen változatos tárgykörből valók. Barátokról, Istenről, Petőfiről, Petőfi kutatókról, cigányokról, természetéről szólnak. Nyomtatásban sohasem jelentek meg munkái, pedig barátai – Mezősi Károly, Dienes András – erre sokszor biztatták. Nem volt hajlandó még egyszer végigjárni azt a kálváriát, ami még a 20-as években egyetlen megjelent versével eredménytelenül végigjárt. „Búcsú a pusztaól” című versében ez a mondat szerepelt:

„Volt szép szűröm és takaros cserényem.” A cserényem szó helyett cselédemet nyomtattak. Reklamációját azzal utasították el, hogy a magyar nyelvben ilyen szó nincs. Még egyszer próbálkozott, Petőfire hivatkozott, hogy az ő egyik versében is szerepel ez a szó, de nem voltak hajlandók helyreigazítani. Többet nem is próbálkozott kiadatni munkáit. Magának írt, szeretteinek, barátainak.

Első versét 1918-ban írta „Részvét” címen – az első világháború után otthonukat veszített vagonlakókról. Ehhez a vershez a következő prózai szöveget fűzte:

„Hogyan született meg a RÉSZVÉT című vers? Az első világháború mérhetetlen szenvedést zúdított a magyar népre. Egy veszített háború minden nyomorúságát és megalázottságát el kellett szenvednünk. A nép, aki reggeltől estig dolgozott, éhezett. Én ennek az éhezõ népnek diákja voltam Kiskunfélegyházán. Diákszállásom sárral betapasztott sövényfalú kis szoba volt. A kegyetlen télen a tinta is befagyott.

Egy ilyen hideg éjszakán vékony takaróm alatt nem tudtam aludni, és amikor a bakter éjfél kiáltott, elindultam az állomásra, hogy a váróteremben, mely akkoriban mindig, éjjel-nappal - zsúfolt volt, megmelegedjen.

Mikor kiértem az állomásra, megláttam a holt-vágányokra tolatott vagonkort, melyben a háború által otthonukból kidobott családok várták sorsuk jobbrafordulását. Ősz óta várták és itt érte őket az embertelen tél. Éhezõ és fázó gyermekek sírásától volt hangos az éjszaka. A felnõttek közül többen kint topogtak a vagonok mellett. A szél még az ember lehelte meleget is kihúzta a kocsikból. Nem tudtam tovább nézni a szenvedésüket. Hazamentem diákszállásomra és megírtam első versemet.”

Verseit elõször mindig a lelkében születtek meg. Szeretet, emlékezés, gyógyítás volt a célja. Néha tréfás, jókedvû csipkélõdés. 1960. dec. 31.-vel nyugdíjba ment. Különösebb törést ez az esemény lelkében nem okozott, mert akkor már évek óta, szívvel-lélekkel, éjt nappallá téve dolgozott a Petõfi emlékház újjáépítésén, berendezésén, gyûlések, elõadások szervezésén.

Részvét

Hideg, sivár éj odakint,
Jókedvében táncol Téliapó.

*Ajtóm megrázza időnkint,
S nagy pelyhekben hullni kezd a hó.*

*Eszembe jutsz menekült testvér,
Üres vagonban nincsen kandalló,
Dermesztő hideg ott utolér,
Sivár ágyadon van-e takaró?*

*Hol van, ki téged felkaroljon.
Meleg lakot nyújtva néked?
Égő könnyem mért ne omoljon?
Hisz nincs, aki szánjon téged!*

*Órálló voltál végeken,
Balsors sújt, most hazád megtagad,
Átok fog újra a nemzetem,
Mely nem lesz tán sohasem szabad.*

*Nemrég szabadság hajnalán
Ébredtem munkásan gondtalanul,
Most bilincsbe vert hazám!
Szívem fáj mondhatatlanul.*

1918.

Ki boldogítani

*Ki boldogítani nem tudott izzó lelkével téged,
Üdvöt nem adhatott szerelmével néked.
Elhagyott szívével vándorútra kél.
Ki téged szeretett, nem sokáig él.*

1920.

Valami készül

*Izzadt szagú munkásgóliátok,
Bankhatalmasok és szellemóriások,
Görcsös két marokkal a salakot gyúriják,
Keresik a fényt, s a boldogság útját.*

Hideg éj

Hideg éj, sivár téli idő,
Szíve jég, szerelme meddő.
Hideg miként a sír, a bús természet,
De szívemben ég –
S ejt szememből forró könnyeket.
Vig lakója, óh hova tűntél el,
Szívemnek? Mely érted vérzik el. –
Elköltözött, messze, bérctetőre hág,
- Viharvert fáról elsodort virág:
A boldogság, mint elúzott barát.

1920.

Mit zokogsz

Mit zokogsz te meggyötört szívem
Mi volt e jégvilágban sajnálni való?
Ha volt is, elveszett reményem, -
Vissza nem siratható.
De ha új remény integet feléd,
Ne higgy, oh ne higgy neki!
Mert elhagy mielőbb:
Ne higgy, oh ne higgy neki!

1920.

Ezeréves tölgy

Nagyvilág egy részén ősi tölgyfa hervad
Árván, elhagyatva, rügye alig fakad.
Eljött a kikelet, minden fa virágzik,
Virágos fák ága tetejébe hajlik,
Nem jut rá napsugár, fölfogják amazok,
Élednek körülte életölő gazok,
Levelét egy vihar szörnyen megtépázta,
Sok ág maradt tőle boldogtalan árva.
Vannak levelei messze idegenbe,

*Elvitte a bánat vagy a vihar szele,
Nem ül dalos madárhervadó lombjára,
Hogy is ülne, hiszen nem hallgatnak rája.
Titkos féreg rágja évezres gyökerét,
Könyörtelen kezek ássák sírja vermét.
De az örökjószág letekint az égről,
Beszél hervadónak fényes nagy jövőről:
Eljő majd a vihar és a kevély fákat,
Többől csavarja ki vagy szel le koronákat.*

Dömsöd 1920.

Tavaszi dal

*Elmúlt a tél, a kikelet,
Eljön nemsokára.
Erdő, mező újra virul,
A szerelem is lángragyúl...
Örök vallomásra.*

*De szívemben most is ősz van,
Könnyes levélhullás.
Eltemette reménységem,
Hűn szerető szép kedvesem
Őszi levélhullás.*

*Fáj nekem az élet nagyon,
Nem fáj az elmúlás.
Hű szerelmem eltemette,
Boldogságom sírba vitte
Az őszi elmúlás.*

1920-as évekből

Búcsú a pusztától

*Valamikor szőrén ültem a lovat,
Nálam különb csikós soha nem akadt.
Lovagoltam, mint a szélvész serényen,
Volt szép szűröm és takaros cserényem.*

*Hejh azóta fordult egyet a világ,
Elhervadt a pusztán is a vadvirág.
Dér lepte be a viruló életet,
Mint a bánat az én árva szívemet.*

*Nincs már lovam, sem takaros cserényem,
Az ősz óta szeretőm sincs énnékem.
Lombhulláskor temették el kedvesem,
Érte hullik zápor módra a könnyem.*

*Elbúcsúztam a bugaci pusztától,
A ménestől, a delelő gulyától.
Kijöttem a temetőbe pihenni.
Holt kedvesem álma fölött örködni.*

*Leterítem szűrömet a sírhantra,
Ráülök és rágyújtok egy bús dalra.
Belesírom búbánatom a dalba,
Lent a sírban a szeretőm hallgatja.*

*Holtak nyelvén csak a holtak értenek,
Nemsokára mellé tesznek engemet.
Elmondom, hogy érte hasadt meg a szívem,
Mert én őt még a sírban is szeretem.*

1920.

Lelkém galambocskám...

*Majszter uramról zengek ma éneket,
Aki házigazdám és élt sok éveket.
Bölcs tanácsát kérem, hogyan udvaroljak,
Hogy a sikerekről nehogyan lemaradjak.*

„Lelekem galambocskám!” - eztet mondja neki,
Ha másért nem, ezért rögvest megszereti.
Így mondta az öreg, sodorintva bajszán,
Leült a verpányhoz csizmát varrni aztán.
Mert csizmadia volt őkegyelmessége,
Őtet a jó Isten sokáig éltesse!
Majstromné asszony igazán érdemes,
Ezen utóversben méltán helyet keres.
Nősíteni szeret fiatalít és vénet,
Boldognak látni azt, kit szerelem éget.
Máskülönben békén éldegelnek együtt,
Arany lakodalmuk még megérik együtt.
Rác bácsi bajusza viharezzett legyen.
Gondos idő keze kiegyelte szépen.
Ritka bajuszával csak így tetszik nekem,
Mire kihull bajsza, százegy évig éljen!

1920.

Miért hitegetsz?

Ma még zöld a mező, holnap őszbe borul,
Holnap már mindenre fagyos dér vonul.
Holnap már másé vagy, ma még szeretsz,
Múló szerelmeddel miért hitegetsz?

1922.

Nevezz velem

Nevezz ki engem, hisz halál vagyok,
Üres szememben könny ragyog.
A szép mi messze áll tőlem,
Nevezz velem, nevezz velem!
Én is magam nevetgetem.

1920.

M.-nek

*Azt vallod leányka, hogy engem szeretsz,
S hogy én, nem szeretlek, végtelenül szenvedsz.
Szeretni nem tudok, a szívem elveszett,
S én szívtelen lélek örvendek e felett.
Egy más lányka találta meg szívem,
S azt forró keblébe zárta be híven.
Önző szívednek maró fájdalomába,
Kirábolnád öt lelketlen leányka?*

1920.

Midőn sírtam

*Midőn sírtam az emberek gazságán,
Így szólt a dal zöld falombok ajkán,
Zöld falombok ajkán,
Egy friss sírdomb hantján:
Itt hideg fölényel a csontember lakik,
Örök csendességben itt mindenki alszik,
Síri nyugalom van, s mégis édes élet,
Bár fagyos a tél most, fagyos a kikelet.
Kint a temetőben itt mindenki nyugszik,
Boldogan álmodik, boldogan álmodik,*

1920.

48-as Népköri honvéd

Emlék – képére

*Harminc honvéd a vezér szavára,
Talpra állni újra kész.
Emlékezik a Hazára:
Szív, lélek és az ész.
Harminc honvéd és a vezér,
Szép időkre visszaeszmél,
Lelkük már a távolba jár,
Hol Bem – apó serege jár.
Sóhajtásuk elszáll messze,
Kossuthoz száll idegenbe.
Áldva áldják az emlékét,
Halhatatlan dicső nevét!*

Dömsöd 1929.

Nélküled mit ér.....

Nélküled mit ér az élet énnekem?
Kietlen pusztaság csak az életem.
Árvaságom ott egy rozszant kunyhó,
Múlhatatlan bánat benne a lakó.
Rosszak szidalma, ha hull reám mint eső,
Beázik megrokkán rajta a tető.
Rossz sors mennyköve, ha lecsap mostohán,
Árva szívem akkor megreped talán.
Elég majd a kunyhó, benne hervadt remény,
Csak a bánat sír majd, égő háza üszkén.

1922. november 7.

Falusi est

Feljött az öreg hold az ég peremére,
Nagy széles arcával úgy tekint a földre.
Mint kíváncsi gyermek kőkerítés falán,
Úgy hiszi a földön lát valamit talán.
És mint büszke úrhölgy a maga képére,
Mosolyogva néz a Duna tükrébe.
Benéz a faluba, szerte a hazákba,
Kíváncsiságának nem állnak útjába.
Hogy is állnának, hisz aluszik minden,
Az egész faluban senki sincsen ébren.

Langy esti szél lenge pillangó szárnyakon,
Altatódalt suttog madaraknak fákon.
Dunai malom zúgása nem hallik,
Abbahagyta dolgát, amíg nem pittymallik,
Éjszakai örök ballagnak az utcán,
Hosszú bunkósbotok húzva maguk után.
Kialudt pipáik mellett beszélgetnek,
Régi szolgálói ők már a faluháznak,
Husz bankóforintért havonta szolgálának.

*Most, hogy elmeséltem falumnak egy estjét,
Én is lepihenek, kívánok jó estét!*

Dömsöd 1925.

Bizony öreg

*Bizony öreg vagy te már föld,
Rajtad mi volt, sok romba dőlt.
Remeg tested, arcod gyűrött,
Veled a sors csak gúnyt űzött.
Hú barátod a természet,
Még műveli a kertedet.
De odafent a hegyek orma,
Ősz fejedet mutogatja.
Örök nem lehet a léted,
Mint azt még kezdetben hitted.
Életerős nap sugara,
Csak az, ami az élted tartja.
Majd ha eljön a végórád,
Tested kihűl, elszáll párád,
Magad leszel a nagy sírkő,
Melyre sírni jár a szellő.*

Dömsöd 1927.

Vásárfia

*Holnap, hogy vásár lesz széles e faluban,
Agglegények vagyunk nagyon súlyos gondban.
Venni kék valamit ismerős lányoknak,
Amiért bennünket holtukig áldanak,
Piros szívet vegyünk, vagy mézes kalácsot?
Szoknyát vegyünk-e vagy divatos kabátot?
Az utóbbi kettőt nem lehet megvenni,
Az előbbi kettőt meg meg szokták enni.

Leültem hát legott, hogy papírra vessem,
Dömsödi vásárban venni mit lehessen?
Törtem a fejemet hogy beleizzadtam,
De a papirost én csak üresen hagytam.*

*Egy szívet megenni: kannibáli dolog,
Nem jó, ha a világ kacsalábon forog.
Verset írok, tehát ezt fogom elvinni,
Ezt az egyet talán nem lehet megenni.*

Dömsöd /dátum ismeretlen/

Édesanyámnak

/-Géza fiam részére-/

*Virág voltam a fán,
Nap az égen anyám,
Szeretet melegét,
Pazarul szórta rám.
Csodás volt így élni,
Hallani a szavát,
Tündérek meséit,
Ezeregy éjszakát.*

*Ahogy a fényes nap,
Ballagott az égen,
Ereje is fogyott,
Lefelé ment szépen.
Anyám haja lassan,
Őszbe csavarodott,
Én a gyenge virág,
Zsenge gyümölcs vagyok.*

*Félek, ha megérek,
Nap is leáldozik,
Az én drága anyám,
Tőlem eltávozik,
Maradjak kis gyermek,
Jövő más ne hozzon,
Örökfényű napom,
Hogy le ne áldozzon!*

Dömsöd 1960.

Emlék

Képzleted olykor messze múltba száll,

*Emlékeidnek szép s gazdag honába.
Fájó lelked gyakran vissza, visszajár,
Míg el nem érsz majd az örök hazába.
Él az emlék és millió gyökerű,
Szívedbe nőttek finom szálai.*

*Ha benne csalódás itt-ott keserű,
Annál édesebbek kedves álmai.
Porba hull a szív, emlék vele hervad:
Könnyből harmat lesz, örömből napsugár.
Pórból a hantokon új élet fakad,
Zöldellő fű könnyharmatos napsugár.*

Dömsöd /dátum ismeretlen/

6. Indoklás az értéktárba történő felvétel mellett

Szabó Lajos amint fent olvashattuk kivételes ember volt. Községünk példaképei közé tartozik. Megszállottsággal kutatta Petőfi életét, költészetét, melynek hatására ő is írni kezdett. Ezt a szenvedélyt ültette bele diákjaiba is, melynek köszönhetően egy virágzó Petőfi kultusz él napjainkban is Dömsödön. Száznál is több verse és több tucat novellája bizonyítja termékeny költészetét. Petőfire büszkék vagyunk, mert nálunk töltött egy rövid időt és alkotott, viszont Szabó Lajos egész életét itt töltötte, és még is kevesen ismerik mára nevét! Nem szabad hagynunk, hogy egy ilyen ember neve a homályba vesszen költészetével együtt.

7. A nemzeti értékkel kapcsolatos információt megjelenítő források listája (bibliográfia, honlapok, multimédiás források)

- Kluch Rózsa Nagyközségi könyvtár archívuma
- Ifj. Jancsó Attila magángyűjteménye
- Lázár Józsefné magángyűjtemény

8. A nemzeti érték hivatalos weboldalának címe

www.domsod.hu

III.

MELLÉKLETEK

1. Az értéktárba felvételre javasolt nemzeti érték fényképe vagy audiovizuális-dokumentációja

Szabó Lajos Fiatalkori képmása

2. A Htv. 1. § (1) bekezdés j) pontjának való megfelelést valószínűsítő dokumentumok, támogató és ajánló levelek
3. A javaslathoz csatolt saját készítésű fényképek és filmek felhasználására vonatkozó hozzájáruló nyilatkozat